

РЕШЕНИЕ

№ 5968

гр. София, 30.10.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XX КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 02.10.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Стефан Станчев

ЧЛЕНОВЕ: Миглена Недева

Боряна Бороджиева

при участието на секретаря Дора Тинчева и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **5892** по описа за **2020** година докладвано от съдия Миглена Недева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - 228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 63, ал. 1 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на ЗД [фирма], [населено място] срещу Решение № 70601 от 30.03.2020 г. на Софийски районен съд /СРС/, Наказателно отделение, 99 състав по НАХД № 68 / 2020 г., с което е потвърдено изцяло наказателно постановление (НП) № Р – 10 – 961 от 02.12.2019 г. на Заместник - председателя на КФН, ръководещ управление „Застрахователен надзор“, с което е наложено административно наказание – имуществена санкция в размер на 2000 лв. на основание чл. 16, ал. 1, т.19 от Закона за Комисията за финансов надзор във връзка чл. 647, ал. 2 и чл. 644, ал. 2, пр. 2, вр. с ал.1, т.2 КЗ, във връзка с § 1, т.51 от ДР на КЗ, за извършено нарушение на чл. 10б, ал. 3 от КЗ.

Касаторът излага твърдения за допуснати съществени процесуални нарушения и нарушения на материалния закон. Твърди, че нарушението, за което е наложена санкцията с АУАН и НП не е извършено от дружеството. Счита, че неправилно КФН е приравнила прилагането на доказателства по заведена претенция на нова претенция, която в случая не е налице. Твърди се, че в АУАН и НП липсва конкретизация на

обстоятелствата, при които е извършено твърдяното с двата акта нарушение. Развиват се и съображения за прилагане на чл. 28 от ЗАНН и несъответствие на наложеното наказание на целите на административното наказване по чл. 12 от ЗАНН. Моли да се отмени решението и вместо него да се постанови друго с което се отмени НП. Алтернативно, иска НП да бъде изменено, като се преквалифицира наложената санкция като такава по чл. 644, ал. 1, т.1 от КЗ и да се наложи минималната законова санкцията до предвидения в закона минимум.

Ответникът – Комисия по финансов надзор /КФН/, изразява становище за неоснователност на касационната жалба и законосъобразност на оспореното решение, с мотиви подробно описани в представените по делото писмени бележки. Моли жалбата да бъде оставена без уважение, а съдебният акт да бъде оставен в сила като правилен. Претендира присъждането на юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност на касационната жалба.

Административна съд С.-град, XX-ти касационен състав, след като обсъди доводите на страните и прецени по реда на чл. 235, ал. 2 от ГПК, във връзка с чл. 144 от АПК приетите от Софийския районен съд писмени доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Касационната жалба е подадена от активно легитимирано лице в законоустановения 14-дневен срок по чл. 211, ал. 1 от АПК от съобщаването на обжалваното съдебно решение. Предвид изложеното същата се явява ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА.

Разгледана по същество, касационната жалба е НЕОСНОВАТЕЛНА.

За да постанови оспореното решение, СРС е приел за установено от фактическа страна, че на 31.07.2019г. в КФН, управление „Застрахователен надзор“ постъпила жалба вх. № 91-02-1005 /31.07.2019 г. от В. Г., представляващ “А. А.” С., пълномощник на А. Б. от Република М. с оплакване за забавено произнасяне на ЗД [фирма] по застрахователно претенция №[ЕГН]. По повод описаната жалба с писма на КФН, вх. № № 91-02-1005 от 05.08.2019 г., 27.08.2019 г. и 05.09.2019 г., от ЗД [фирма] е изискано писмено обяснение, както и заверено копие от цялата документация в преписката по щета №[ЕГН]. Отговорът на застрахователя е постъпил в КФН с писма, вх. № 91-02-1005 от 14.08.2019 г, 03.09.2019 г. и 18.09.2019 г.

В хода на извършената проверка от материалите, съдържащи се в застрахователната преписка, постъпила по искане на КФН, се установило, че на 22.03.2019 г. в [фирма] е заведена претенция №[ЕГН], вследствие на застрахователно събитие. Ликвидационната преписка е образувана на основание на сключен договор за задължителна застраховка „Гражданска отговорност“, обективиран в застрахователна полица № BG/02/118002556416. С писмо по електронен път от 28.03.2019г.застрахователят е изискал доказателства необходими за установяване на основанието и размера на претенцията, като на 12.04.2019г. представителят на увреденото лице е представил по електронен път изисканите доказателства, включително и данни за банкова сметка. На 08.05.2019г. представителят на увреденото лице е представил снимков материал, удостоверяващ причинените вреди по автомобила. С писма от 02.07.2019 г. и 31.07.2019 г. г-н Г. е поискал информация от застрахователя за причината за забавеното произнасяне и липса на изплащане на застрахователно обезщетение. На 06.08.2019 г. отново е изпратил на застрахователя доказателствата, изпратени по електронен път на 12.04.2019г. С писмо, изх.

№ОК-484552 от 08.08.2019 г. застрахователят е изискал предоставянето на доказателства, удостоверяващи прекратяване на регистрацията на автомобила.

Във връзка с това и като е приел, че застрахователят е следвало да изиска допълнителни доказателства най-късно в срок от 45 дни от датата на представяне на доказателствата, изискани при завеждането на претенцията, в конкретния случай, считано от 08.05.2019 г. и най-късно до 24.06.2019г. (първи работен ден след 22.06.2019г.), СРС е приел, че е допуснато нарушение на чл. 106, ал. 3 от КЗ, а именно, че застрахователят не е уведомил увреденото лице, за допълнителните доказателства, които той трябва да представи най-късно в срок от 45 дни от датата на представяне на доказателствата, изискани при завеждането на претенцията. Приел е, че при съставяне на АУАН и издаване на НП не са допуснати нарушения на административно-производствените правила. Приел е, че нарушението е извършено повторно, тъй като е извършено в едногодишен срок от влизане в сила на НП № Р-10-781/25.10.2017г. /влязло в сила на 06.07.2019г./, поради което законосъобразно е наложено наказанието по чл. 644, ал. 2 предл. 2, вр. с ал. 1, т.2 от КЗ, във връзка с §1, т.51 от ДР на КЗ за повторно извършено нарушение. Приел е, че вмененото на наказаното лице деяние не представлява маловажен случай.

За да постанови оспореното съдебно решение СРС е събрал и обсъдил всички относими към спора доказателства.

Решението на Софийския районен съд е правилно, по следните съображения:

Съдебното следствие в хода на първоинстанционното производство е проведено обективно, всестранично и пълно. По делото не са събрани доказателства, които да оборват установената в наказателното постановление фактическа обстановка. Такива не бяха представени и в касационното производство.

Споделят се изводите на СРС, че от събраните по делото доказателства безспорно се установява извършеното от застрахователя нарушение. НП е издадено от компетентен орган, в хода на административнонаказателното производство не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, ограничаващи правото на защита на нарушителя, а материалният закон е приложен правилно. АУАН и НП съдържат всички задължителни реквизити. Фактическото описание на нарушението отговаря на изискванията на чл.42, т.4 и чл.57, ал.1, т.5 ЗАНН – в тях ясно и точно са конкретизирани всички обстоятелства, относими към всички признаци от обективната страна на санкционния състав по чл.106, ал.3 от КЗ.

Съгласно цитираната разпоредба, когато ползвателят на застрахователната услуга е увредено лице по застраховки "Гражданска отговорност" или трето ползващо се лице по други застраховки, застрахователят го уведомява за доказателствата, които той трябва да представи за установяване на основанието и размера на претенцията му. Допълнителни доказателства може да се изискват само в случай че необходимостта от тях не е можела да се предвиди към датата на завеждане на претенцията и най-късно в срок 45 дни от датата на представяне на доказателствата, изискани при завеждането по изречение първо. Срокът по чл. 106, ал. 3, изр. 2 КЗ, в който е можел да изисква допълнителни доказателства по претенцията, е изтекъл на 24.06.2019 г. (първи работен ден 22.06.2019г.) Както правилно е посочил СРС, с изискването на допълнителни доказателства на 08.08.2019 г. застрахователят е извършил посоченото в НП нарушение.

Съгласно чл. 644, ал. 1, т. 2 от КЗ на лице, което извърши или допусне извършването на нарушение на разпоредбите на този кодекс, на актовете по прилагането му или на

пряко приложимото право на Европейския съюз, извън случаите по чл. 635 - 643, на разпореждане или на заповед на комисията, на нейния председател или на заместник-председателя ѝ, се налага имуществена санкция от 1000 до 20 000 лв. - за юридическо лице. В ал. 2 е предвидено, че при повторно нарушение наказанието по ал. 1, т. 1 е от 1000 до 6000 лв., а по ал. 1, т. 2 - от 2000 до 40 000 лв. Към административната преписка са приложени доказателства за това, че дружеството е било санкционирано с влязло в сила НП № Р-10-781/25.10.2017г. /влязло в сила на 06.07.2019г./, с което [фирма] е наказано за същото по вид нарушение. По силата на § 1, т. 51 от ДР на КЗ, „повторно нарушение” е нарушението, извършено в едногодишен срок от влизане в сила на наказателното постановление, с което е наложено наказание за същия вид нарушение. В случая при влязло в сила наказателно постановление за същото по вид нарушение на 06.07.2019г. задължението на застрахователя да изпълни законово определено задължение е нарушено на 08.08.2019г., тоест в едногодишния срок по § 1, т. 51 от ДР на КЗ. В случая, е определена имуществена санкция в размер на 2 000 лв., която е в законоустановения минимум, поради което не подлежи на редуциране.

Настоящата инстанция споделя изцяло и изводите на въззивния съд, че случаят не е маловажен по чл. 28 ЗАНН. Маловажен случай на административно нарушение е този, при който извършеното нарушение с оглед липсата или незначителните вредни последици или с оглед на други обстоятелства представлява по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на административни нарушения от съответния вид. Този критерий на преценка се прилага за всички нарушения, когато трябва да се реши въпросът дали случаят е маловажен или не. В конкретния случай неизпълнението на задължението разкрива реална обществена опасност, имайки предвид характера на засегнатите обществени отношения, свързани с гарантиране и своевременно удовлетворяване на вземания на застрахованите лица. Поради това настоящата съдебна инстанция приема, че случаят не е маловажен по смисъла на чл. 28 от ЗАНН. Видно от приложеното по делото пред СРС наказателно постановление касаторът е повторно санкциониран и за същото нарушение /издадено по-рано НП № Р-10-781/25.10.2017г. /влязло в сила на 06.07.2019г./, което сочи на трайно установена незаконосъобразна практика от страна на ЗД [фирма] да не спазва законоустановените срокове, гарантиращи заведените застрахователни претенции и правата на застрахованите лица.

Неоснователни са и възраженията на касатора, че наложеното наказание не съответства на целите на административното наказание, посочени в чл. 12 от ЗАНН. Разпоредбата на чл.106, ал. 3 от КЗ е правилно приложена във връзка с §1, т.51 от ДР на КЗ. Освен това, в конкретния случай се касае за „повторност“, а не за инцидентност на неизпълнение на задължение. Наложено наказание напълно съответства на предвиденото в закона, а определянето на минимална санкцията съответства на характера и конкретната тежест на извършеното нарушение.

Настоящият състав намира, че съставът на СРС се е произнесъл по наведените с жалбата възражения, като е изложил логични и последователни мотиви в съответствие с достигнатия правен извод.

Във връзка с изложеното, касационният съд смята съдебното решение за законосъобразно, постановено в съответствие със закона и в този смисъл следва да бъде оставено в сила.

При този изход на спора и на основание чл. 63, ал.3 - ал.5 от ЗАНН, /нови, обн.

ДВ бр.94 от 2019 г./ при направеното своевременно искане, на ответника се дължат разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв., определен съгласно чл. 37, ал.1 от Закона за правната помощ и чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Предвид гореизложеното и на основание чл. 221, ал. 2, предложение първо от АПК, Административен съд София – град, XX Касационен състав

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 70601 от 30.03.2020 г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 99 състав по НАХД № 68 / 2020 г.

ОСЪЖДА ЗД [фирма], [населено място] да заплати на Комисията за финансов надзор разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 /сто/ лв.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.